

Tankar om tröst

Min fru är skadad. Vådan av gym tror vi. Antagligen ett brustet ledband. Så jag har kört henne till jobbet idag. Och inte sovit ut. Kommer tillbaka till tomt hus och kollar naturligtvis poeter. Det är en ny värld som öppnats för mig.

Finner att min - av Bodil S inspirerade - dikt om äktenskap i upplösning blivit uppmärksammas. Det är både uppmuntrande och beklämmande. Uppmuntrande för att jag blir läst. Beklämmande för att så många människor drabbas. Jag har på kort tid lärt känna ganska många personer här på poeter, och kommunikationen har ofta blivit mycket personlig. Inte minst när det gäller hur olika relationer kommit och brustit. Jag inbillar mig inte längre att jag kan lösa problem på distans, men hoppas ändå kunna trösta lite. Men det handlar inte bara om relationer. Sjukdom och död är ett annat elände som slår synnerligen hårt ibland, men ofta naturligt och i allmänhet utan självförebåelse som motvikt till relationsproblemens skuldkänslor. Borde jag inte själv...ändå, osv...

Så bra vi mår av tröst!

Så fann jag en kvinna här, som livet farit fram mycket hårt med. Oförskyllt. Ensam. Tanken som direkt slog mig var. Tänk om jag kunde ge henne en riktigt go och trösterik kram! Men som man, kan man ju inte bara göra så. Vad ger det för signaler? Jag har känt så här lite då och då, inte minst när folk på det jobb jag sedan 2,5 år är pensionerad ifrån, har skilt sig. Folk går verkligen ner då. Förutsatt att det inte är ett steg från brutalitet och elände som verkligen löser ett stort problem förstås. Men även då behöver folk tröst. De har ofta försökt och försökt, och tagit stryk både mentalt och - ibland - fysiskt. Uppbrottet är likväl en bekräftelse på ett mycket tungt misslyckande. Försvagade av ledsna barn och ökade kostnader - ovanpå det känslomässigt tunga - ska dessa personer starta om och ta ut en ny kompasskurs i livet. Folk måste tröstas! Gamla som unga!

Men nu är jag pensionär. Så jag föreslog faktiskt att jag kommer och hälsar på. Där hon bor i sin ensamhet. Det har inte blivit av än, men tanken slår mig: Vad tycker min fru om detta? Inte alls, antar jag, så jag har inget sagt. Hon tycker jag tar för stora risker med okända människor och att jag inte läser människor lika bra som hon. Jag tycker tvärtom. Dvs inte avseende riskerna. Vi har en bra relation, men gudarna ska veta att här har gnistor yrt genom alla snart 38 åren. För mycket, för att jag ska tycka att vi haft ett bra äktenskap, men omsorgen om barnen och vetskapen att andra kvinnor har andra brister har fått mig att stanna. Och så känslan som kommer tillbaka: Vill jag bli av med henne för all framtid? Entydigt nej! Och jag ångrar inte mycket. Ibland talar vi om hur det var, när allt var ett inferno. Dvs inombords. Utåt har inte mycket syns, och barnen uppfattar sin uppväxt som trygg.

Den där trösterika kramen har vi bara talat om över internet. I gott och väl en månad nu. Den blir nog av, och jag hoppas att blotta tanken på den ska göra gott. Och om jag säger något till hustrun, det avgör jag sen. Men så blir det nog. Det kan hon gott få höra!

Jaha, så du ska ut och krama okända kvinnor som du tycker synd om? förväntar jag mig då få höra...och vad svarar jag då?

Ja inte som hon gjorde när jag i hemlighet gjort ett ganska - nej mycket - dumt scooterköp. Som jag mörkade tills dottern avslöjade det. Och tills den stod i garaget. Då fick jag mig min senaste riktigt stora omgång. Som likväl läkt till sist. Tröstad? Glöm det!

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren erkänt med Poeter.se id #27859 innehar upphovsrätten